

[Niels Helveg Petersen.]

udforme den prislovgivning, som skal afløse prisstoppet, på en sådan måde, at vi får en prislovgivning, der virkelig kan være til betydelig sikkerhed for forbrugerne.

Ømann: Til det sidste et par bemærkninger. En prislovgivning som af regeringen skitseret har naturligvis kun begrænset virkning på de økonomiske naturkræfter, der vil vise sig efter den 1. marts. Det er en lovgivning, der retter sig mod resultaterne af en ført økonomisk politik, mod de symptomer, som priserne i en vis forstand er. Dybere set ligger opgaven i at bekæmpe inflationen, genskabe den stigning i realindtægterne, som var kendetegnende for 1960'erne, og som der ligefuldt er muligheder for den dag i dag, men som regeringen med flid har sat i stå. Regeringen står i en knaphedssituation på alle fronter. Den effektivitetsstigning, som ny teknik og omlægning af dansk erhvervslivs struktur ville give oplagte muligheder for, er vi simpelt hen gået glip af. Det er den modsatte linje af den, regeringen har ført, der kan løse betalingsbalanceproblemerne.

Prislovgivningen er altså en nødværgforanstaltning, og det er klart, at regeringen har en interesse i at gøre den så lemfældig som muligt. Man har sagt, at prisstoploven var nogenlunde effektiv. Dens hovedområde — for den har mange huller og mange store områder, som den overhovedet ikke omfatter — var butikshandelen, som har haft dalende omsætningstal og kundetal. Effektiviteten tror jeg derfor ikke ret meget på, og jeg må også have mistillid til denne regerings evner og vilje til at lave noget, der er tætmasket. Ja, jeg kan ikke engang love, at jeg vil stemme for en afløser af den nuværende prisstoplov.

Kernepunktet er for mig ikke diskussionen i dag om, hvad prisstoploven i fremtiden skal indeholde, men den taktiske brug, som regeringen har gjort af prisstoplovgivningen som lokkemad i oktober og som pression i denne måned. Jeg har ikke fået noget

svar på mine spørgsmål om den helt konkrete forklaring på regeringens tøven, den forklaring, som kunne afkræfte formodningen om, at der her forelå pression. Jeg har spurgt: hvad er det, der skal være anderledes i prislovgivningen, hvis overenskomsterne bliver anderledes end håbet af regeringen? Jeg har ikke fået noget svar. Det er sagt, og det lyder vældig bestikkende: ja men hvis der nu kommer kvartalsvis regulering for de lavtlønnede, hvordan i alverden skulle statsministeren så være i stand til i dag at lave principperne for en prislovgivning? Hvorfor i alverden ikke? Hvad er det, der hindrer det? Kan vi ikke få det påvist rent konkret? Hvor er hagen ved dette her? Det kan være, jeg er tungt opfattende. Jeg hælder mere til den anskuelse, at statsministeren ikke gad komme med nogen forklaring på, at der skulle være tekniske vanskeligheder i dag, som ikke vil foreligge, når overenskomsternes resultat foreligger.

Må jeg videre sige til statsministeren: er statsministerens og regeringens situation virkelig så desperat, at det er nødvendigt i et svar til mig at pådutte mig noget, jeg ikke har sagt, og så polemisere mod denne forkerte citering? Jeg sagde netop, idet jeg prøvede på at uddybe, hvad bladene havde ment med, at regeringen naturligvis skulle stå frit, at jeg ville afvise hypotesen om, at regeringen ville smide tøjlerne. Det ville for øvrigt også være for godt til at være sandt.

Dernæst må jeg med hensyn til statsministerens redegørelse for, at regeringen ved den passivitet, den har udvist, ikke har blandet sig, sige, at det var en strålende argumentation. Statsministeren henviste til, at han naturligvis ikke kunne være Berlingske Aftenavis' vogter. Nej, naturligvis ikke. Men sagen er den, at der ingen som helst reaktion kom på Berlingske Aftenavis' fortolkning. Det ville dog have været nærliggende at komme med et dementi, hvis ikke fortolkningen i det store og hele var rigtig. Men end ikke i dag har vi jo fået dette dementi.

Så siges der: ja men er arbejderne ikke